

NABOŻEŃSTWA MAJOWE
ze świętym Janem Pawłem II

Tydzień IV
(20-26 maja)

Wprowadzenie

Czwarty tydzień nabożeństw majowych będzie duchowym powrotem do wizyty świętego Jana Pawła II w Polsce, która odbyła się między 31 maja a 10 czerwca 1997 roku. Papież przybył do Ojczyzny na zakończenie 46. Międzynarodowego Kongresu Eucharystycznego we Wrocławiu. Później odwiedził kolejne miejsca w różnych regionach naszego kraju. Nie zabrakło wśród nich Jasnej Góry, a także sanktuariów znajdujących się na terenie Archidiecezji Krakowskiej.

W Zakopanem i Ludźmierzu następca świętego Piotra oddał cześć Niepokalanemu Sercu Maryi z uwagi na pierwszą sobotę miesiąca. To papieskie przywiązanie do fatimskiego orędzia wyraziło się w modlitwie, jak również w głoszonym słowie będącym wezwaniem do pokuty i nawrócenia. Bliskość Wielkiego Jubileuszu Roku 2000 – czasu szczególnej łaski, ale i zobowiązania – pobudzała do zawierzenia spraw Kościoła i świata Matce Bożej, co święty Jan Paweł II czynił z niegasnącym zapalem. Powróćmy do niego i my, aby nie ulęknąć się aktualnych wyzwań stojących przed każdym, kto pragnie bronić wiary i żyć według jej wskazań.

20 maja (poniedziałek)

Podczas rozważania przed modlitwą „Anioł Pański” na zakończenie Mszy świętej wieńczącej 46. Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny we Wrocławiu, święty Jan Paweł II odniósł się do roli Najświętszej Maryi Panny w przeżywaniu tajemnicy rzeczywistej obecności Chrystusa. Wsłuchajmy się w papieską refleksję z 1 czerwca 1997:

„[...] Uświadamiamy sobie szczególnie związek pomiędzy tajemnicą Wcielenia a Eucharystią. «Słowo stało się ciałem i mieszkało między nami» – powtarzamy w modlitwie «Anioł Pański». To właśnie ciało staje się Eucharystią, kiedy kapłan wypowiada nad chlebem i winem słowa, które wypowiedział Chrystus w wieczerniku: «To jest Ciało moje, które za was będzie wydane». Ciało i Krew. «To jest Krew moja Nowego i Wiecznego Przymierza, która za was i za wielu będzie wylana. To czyńcie na moją pamiątkę!» (por. 1 Kor 11, 24–25).

[...] Tak więc modlitwa «Anioł Pański» odsłania nam swoją głębię eucharystyczną. Chrystus w ofierze ołtarza, pod postacią chleba i wina daje nam za pokarm Ciało i Krew, które za sprawą Ducha Świętego dała Mu Jego Matka, Maryja. Bóg Ojciec, wybierając Maryję na Matkę swojego Jednorodzonego Syna, związał Ją w sposób szczególnie z Eucharystią.

Ucz nas, Maryjo, coraz pełniejszego zrozumienia tej wielkiej tajemnicy wiary, byśmy zawsze z radością i wdzięcznością przyjmowali zaproszenie Twego Syna: «Bierzcie i jedzcie, to jest Ciało moje. Bierzcie i pijcie, to jest Krew moja».

*Maryjo, Niewiasto Eucharystii, bądź zawsze przy adorujących Twój Syna obecnego w Najświętszym Sakramencie.
Święty Janie Pawle II, módl się za nami.*

21 maja (wtorek)

Eucharystia sprawowana przez świętego Jana Pawła II w Legnicy 2 czerwca 1997 roku łączyła się z modlitwą za wstawiennictwem Matki Bożej, która od stuleci odbiera cześć w sanktuarium w Krzeszowie. Papież ozdobił drogocennymi diademami wizerunek Chrystusa i Maryi, a w swojej homilii odniósł się do dziejów kultu Matki Bożej Łaskawej:

„«Uwielbiaj, duszo moja, Pana!» Podczas Kongresu Eucharystycznego na Dolnym Śląsku wraz z Maryją dziękujemy za Eucharystię – źródło miłości społecznej. Wyrazem jedności z Maryją niech będzie ukoronowanie cudownego wizerunku Matki Bożej Łaskawej z Krzeszowa.

Sanktuarium krzeszowskie ufundowała Anna, wdowa po Henryku Pobożnym, w rok po bitwie legnickiej. Już w wieku XIII przed obrazem Bogarodzicy gromadziły się rzesze pielgrzymów. I już wówczas nosiło ono nazwę Domus Gratiae Mariae. Rzeczywiście był to Dom Łaski hojnie rozdzielanej przez Bogurodzicę, do którego licznie przybywali pielgrzymi z różnych krajów, zwłaszcza Czesi, Niemcy, Serbołużyczanie i Polacy. Cieszymy się, że dziś także Boża Matka zgromadziła licznych pielgrzymów z tych po sąsiedzku żyjących narodów.

Niech ten znak włożenia koron na głowę Maryi i Dzieciątka Jezus będzie wyrazem naszej wdzięczności za dobrodziejstwa Boże, których tak wiele otrzymywali i stale otrzymują czciciele Maryi, spieszący do krzeszowskiego Domu Łaski. Niech będzie również znakiem zaproszenia

Jezusa i Maryi do królowania w naszych sercach i w życiu naszego narodu. Abyśmy wszyscy stawali się świętynią Boga i mężnymi świadkami Jego miłości do ludzi”.

*Maryjo, Matko Łaski Bożej, stój na straży obecności Pana w każdym ludzkim sercu.
Święty Janie Pawle II, módl się za nami.*

22 maja (środa)

Pielgrzymki świętego Jana Pawła II do Ojczyzny była okazją do powrotów na Jasną Górę. Modlitwy przed cudownym obrazem Królowej Polski nie zabrakło zatem również podczas papieskiej wizyty w Częstochowie 4 czerwca 1997. Wypowiedziane wówczas słowa uświadamiają nam, jak wiele intencji mieściło serce Pasterza Kościoła powszechnego:

„Jasnogórska Matko i Królowo, przychodzę dziś do Ciebie w pielgrzymce wiary, aby podziękować za Twoją nieustanną opiekę nad całym Kościołem i nade mną. [...] Z wielką ufnością staję na tym świętym miejscu, na jasnogórskim wzgórzu, tak bliskim memu sercu, ażeby raz jeszcze zawołać: Matko Boga i nasza, dziękuję Ci, żeś jest Gwiazdą Przewodnią w budowaniu lepszej przyszłości dla świata, żeś jest Patronką w budowaniu ogólnoludzkiej cywilizacji miłości.

[...] Matko Kościoła, Dziewico Wspomożycielko, w pokorze wiary Piotra przynoszę Ci cały Kościół, wszystkie kontynenty, kraje i narody, które uwierzyły w Jezusa Chrystusa i rozpoznały w Nim swój znak przewodni w wędrówce przez dzieje. Przynoszę Ci, Matko, całą ludzkość, również tych, którzy jeszcze szukają drogi do Chrystusa. Bądź im przewodniczką i pomóż im otworzyć się na przychodzącego Boga. Przynoszę w modlitwie ludy Wschodu i Zachodu, Północy i Południa, i Twojej macierzyńskiej trosce zawierzam wszystkie rodziny narodów. Matko wiary Kościoła, tak jak w wieczniku jerozolimskim trwałaś na modlitwie z uczniami Chrystusa, tak dzisiaj bądź z nami w wieczniku Kościoła [...] i upraszaj nam łaskę otwarcia się na dar Ducha Bożego”.

*Maryjo, Wspomożenie wiernych, dodawaj ochrzczonym siły w dawaniu świadectwa o Bogu.
Święty Janie Pawle II, módl się za nami.*

23 maja (czwartek)

W dzisiejszej medytacji powróćmy do przywołanej już wczoraj papieskiej modlitwy z Jasnej Góry, która wybrzmiała w tym miejscu 4 czerwca 1997 roku. Święty Jan Paweł II powierzył wtedy Maryi nie tylko losy Kościoła na całym świecie – szczególną troską objął wszystkich rodaków. Oto prośba następcy świętego Piotra za tworzących polskie społeczeństwo:

„Dziś przychodzę do Ciebie, o Matko, aby zachęcić moich braci i siostry do wytrwania przy Chrystusie i Jego Kościele, aby zachęcić ich do mądrego zagospodarowania odzyskanej wolności, w duchu tego, co najpiękniejsze w naszej chrześcijańskiej tradycji.

Królowo Polski, wspominając z wdzięcznością Twą macierzyńską opiekę, zawierzam Ci moją Ojczyznę, dokonujące się w niej przemiany społeczne, ekonomiczne i polityczne. Niech pragnienie dobra wspólnego przewycięża egoizm i podziały. Niech wszyscy spełniający posłu-

gę władzy, widząc w Tobie pokorną Służebnicę Pana, uczą się służyć i rozpoznawać potrzeby rodaków, jak Ty to uczyniłaś w Kanie Galilejskiej, tak aby Polska mogła stać się królestwem miłości, prawdy, sprawiedliwości i pokoju. Aby wielbione w niej było Imię Twego Syna.

Wierna Córo Ojca Przedwiecznego, Świątynio Miłości ogarniającej niebo i ziemię, Tobie zawierzam całą posługę Kościoła w świecie, który tak bardzo potrzebuje miłości. Bogarodzico, Matko Jednorodzonego Syna, który dał nam nowe przykazanie miłości jako zasadę życia, uproś nam, abyśmy stali się budowniczymi solidarnego świata, w którym wojnę zwycięży pokój, a cywilizację śmierci zastąpi umiłowanie życia”.

*Maryjo, nasza Królowo, zachowaj w jedności z Bogiem i między sobą wszystkich Polaków.
Święty Janie Pawle II, módl się za nami.*

24 maja (piątek)

Pielgrzymowanie świętego Jana Pawła II na Podhale miało charakter sentymentalny. Wśród wspomnień nie zabrakło jednak przywołania sytuacji dramatycznych, które ostatecznie – dzięki opiece Maryi – znalazły swoje szczęśliwe zakończenie. Posłuchajmy więc fragmentu homilii wygłoszonej przez papieża 7 czerwca 1997 w trakcie poświęcenia kościoła Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny w Zakopanem:

„Wasze sanktuarium na Krzeptówkach jest mi w najszczególniejszy sposób bliskie i drogie. Czcicie w nim Matkę Bożą Fatimską w Jej figurze. Z historią tego sanktuarium łączy się zarazem wydarzenie, które miało miejsce na placu świętego Piotra w dniu 13 maja 1981 roku. Doznałem wówczas śmiertelnego zagrożenia życia i cierpienia, a równocześnie wielkiego miłosierdzia Bożego. Za przyczyną Matki Bożej Fatimskiej życie zostało mi na nowo darowane. Podczas pobytu w poliklinice Gemelli doświadczyłem wiele ludzkiej życzliwości ze wszystkich stron świata, życzliwość ta objawiała się przede wszystkim w modlitwie. Przed oczyma miałem wówczas scenę z życia pierwszych chrześcijan, którzy «nieustannie modlili się do Boga» (por. Dz 12, 5), gdy życie Piotra było wystawione na wielkie niebezpieczeństwo.

[...] Wtedy też narodził się plan budowy na tym miejscu, u podnóża Giewontu, sanktuarium Matki Bożej Fatimskiej jako wotum dziękczynnego za uratowanie mojego życia. Wiem, że to sanktuarium, które dziś mogę konsekrować, wznosiło wiele rąk i wiele serc zjednoczonych pracą, ofiarą i miłością do papieża. Trudno mi o tym mówić bez wzruszenia...”.

*Maryjo, Pani Fatimska, wspieraj posługę papieża Franciszka,
który dzisiaj pełni misję następcy świętego Piotra.
Święty Janie Pawle II, módl się za nami*

25 maja (sobota)

Konsekracja sanktuarium na zakopiańskich Krzeptówkach była szczególną kartą w historii tego miejsca związanego z kultem Matki Bożej Fatimskiej. Homilia świętego Jana Pawła II z 7 czerwca 1997 roku to także zwrócenie uwagi na ciągłą aktualność przesłania, jakie przyniosły maryjne objawienia w portugalskiej wiosce w 1917 roku:

„Orędzie fatimskie, które Maryja przekazywała światu za pośrednictwem trojga ubogich dzieci, składa się z wezwania do nawrócenia, do modlitwy, szczególnie różańcowej, oraz do za-dośćuczynienia za grzechy własne i wszystkich ludzi. Orędzie to wyrasta wprost z Ewangelii, ze słów Chrystusa wypowiedzianych zaraz na początku działalności publicznej: «Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię!» (Mk 1, 15). Ma ono na celu przemianę wewnętrzną człowieka, pokonanie w nim grzechu i umocnienie dobra, pomoc w zdobywaniu świętości. Orędzie to za-adresowane jest szczególnie do ludzi naszego stulecia naznaczonego wojnami, nienawiścią, deptaniem podstawowych praw człowieka, ogromnym cierpieniem ludzi i narodów, a wreszcie walką z Bogiem, posuniętą aż do negacji Jego istnienia. Orędzie fatimskie tchnie miłością Serca Matki, które jest zawsze otwarte dla dziecka, nieustannie mu towarzyszy, zawsze o nim myśli, nawet wtedy, gdy dziecko schodzi na bezdroża i staje się «marnotrawnym synem» (por. Łk 15, 11–32)».

*Maryjo, w Twoim Niepokalanym Sercu składamy losy Kościoła krakowskiego i powszechnego.
Święty Janie Pawle II, módl się za nami.*

12 maja (niedziela)

Sanktuarium maryjne w Ludźmierzu gościło świętego Jana Pawła II 7 czerwca 1997 roku. Zanim doszło do tej uroczystości, wierni podjęli duchowe przygotowanie związane z modlitwą różańcową. Była ona zresztą centralnym punktem papieskiej wizyty w duchowym centrum Podhala i stała się przewodnim tematem przemówienia Ojca Świętego:

„Rytm pacierzy różańcowych odmierza czas na tej podhalańskiej, krakowskiej i polskiej ziemi – przenika go i kształtuje. Jakkolwiek toczyły się ludzkie dzieje – w radości z owoców codziennego trudu, w bolesnym zmaganiu z przeciwnościami czy też w chwale odnoszonych zwycięstw – zawsze odnajdywały one swoje odbicie w tajemnicach Chrystusa i Jego Matki. Dlatego przywiązanie do modlitwy różańcowej nigdy nie wygasło w sercach wiernych, a dziś zdaje się jeszcze bardziej umacniać. [...] Świadection tych, którzy w tej prostej modlitwie znajdują niewyczerpane źródło życia duchowego, rozpała innych.

[...] Pragnę dzisiaj z całego serca podziękować wiernym Podhala i całej archidiecezji krakowskiej za wielki dar różańcowej modlitwy. Wiem, że każdego dnia gromadzicie się tu, u stóp Maryi, Pani Ludźmierskiej, i w wielu innych miejscach, aby oddawać Jej opiece wszystkie sprawy Kościoła, i następcy świętego Piotra, wszystkie sprawy, które Opatrzność Boża powierzyła jego trosce. Wiem też, że w parafiach Podhala, Orawy, Spisza, Pienin, Gorców omadlaliście i te moje odwiedziny w Polsce, zbierając się w rodzinach i podejmując nieprzerwanie modlitwę w ramach peregrynacji różańcowej. Dziękuję wam za to ogromne dzieło modlitwy. Zawsze mogłem na nią liczyć, szczególnie w momentach trudnych. Bardzo jej potrzebuję i nadal was o nią proszę”.

*Maryjo, Królowo różańca świętego, rozpalaj naszą gorliwość w rozważaniu Bożych tajemnic.
Święty Janie Pawle II, módl się za nami.*

oprac. dk. Michał Grzesiak

Fundacja COLLEGIUM VOYTYLIANUM
ul. Warszawska 1/16 • 31-155 Kraków
www.voytylianum.com